Про світ увесь казати не берусь,
а все ж траплялась і мені нагода
у світі многоликім побувати,
що гув, як вулик, у стонадцять мов,
дивуючи одмінністю ландшафтів,
повір'їв, рас, і рис, і кольорів.

Та з-поміж див, дивин і дивовиж —
одне —
ніяк збагнути не в спромозі.
І щоб сказати: надто вже замудре,
так ні ж — простішого дарма й шукати!

...Є тип людей, чи, пак, стереотип,
що зустрічається у кожнім краї
клішований:
в Канаді чи у Штатах,
в Японії, на Фіджі чи в Парижі
(немовби їх з держави у державу
везуть поперед тебе: тільки вчора,
здається, у Нью-Йорку розвітались,
а він уже у Бельгії стрічає,
хоч в іншім строї, а з лиця — той самий).

З ним вельми легко увійти в контакт:
говорить мовами усього світу,
достоту жодної не знаючи.
Одначе
для діла — саме стільки, скільки треба.
(Для серця ж...
А до чого тут воно,
коли про діло йдеться?)

Як правило, натурою широкий,
без комплексу місцевих сентиментів,
він незлобливо, зверхньо посміється
над вашим і тутешнім пережитком,
чи, "хай по-твоєму,— патріотизмом".
Обніме широко,
через моє плече
на власну позираючи лівицю
з годинником японським: чи не довго?
І тільки вже біля самого трапу,
одвівши очі, кине мимохідь:
"Ну, як воно ведеться там у нас...
У вас, пробачте, як тепер живеться?"
І, схаменувшись, похапцем наклеїть
зневажний сміх модерного хлопчини,
що вчасно збувсь наївну хутірського;
"Усе ще там... про корінь гудемо?"
І, жестом міжнародним поплескавши
по рукаві, пластмасове докине:
"Ну що ж, давай... Лети в своє гніздо.
Салют усім!" — і кроком діловитим
господаря, вважай, усього світу
сягнисто рушить у людський загал.
І тільки на якомусь перехресті,
упевнившись, що я його не бачу,
він раптом опаде, немов листок,
прибитий вітром із чужого саду.
Прижухло-сіре, в кожнім регіоні
однакове, притерте до ландшафтів,
розтане між відсталих автохтонів,
що поспішають до свого гнізда.
Від них несе міцним робітнім потом,
чужим вином, наїдками чужими,
які для кожного із них — свої.
І, доторкнувшись їх живої плоті,

воно зів'яне, як стара газета,
прочитана і кинута в смітник.
...Стоїш, розгублений: чи був насправді?
Та був же, але наче... й не було.
І тільки у бензиновому смозі
лишився присмак диму сигарети
та в присмерку — якісь чи то дві крапки,
чи очі.
І невловна тоскнота
чогось реального: "Ну, як воно тепер
у нас... у вас, пробачте?"

...Літак припав до рідного бетону.
Зітхнуло серце: слава богу, вдома!
Виходжу легко із аеропорту,
а він... уже біжить назустріч радо
і, міжнародним жестом поплескавши
по рукаві,
одною з мов планети
(здається, українською сьогодні)
гука бадьоро:
"Ну, здоров... Салют! То як воно
тепер у нас там... пробач, у них
живеться?"
І вже хазяйновито закида
твою валізу на моторну тачку,
і щось крізь награно бадьору маску
прислужливо-лякливе прозира,
і в двох кутках, де мають бути очі,
жовтіє туга двох листків промерзлих,
прибитих вітром із чужого саду,
яким немає вороття назад.
Бо де той сад — забулося давно.

...Страшніше смерті, як нема де вмерти.
Коли для всіх однаково ти свій,
чужим для всіх лишаючись одначе.